

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2018	Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος 5 Ἰουνίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Καρποὶ τοῦ Πνεύματος

«Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ» (Ἐφ. 5,9)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, μετὰ τὴν χθεσινὴ ἐσορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ποὺ ἐωρτάσαμε τὸ γεγονός τῆς καθόδου τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπάνω στοὺς ἀποστόλους, ἔχουμε ἄλλη ἐσορτή· ἐσορτάζουμε «αὐτὸ τὸ πανάγιον Πνεῦμα», ὡς Πρόσωπο. Σήμερα ἐσορτάζει τὸ Ἔνα ἀπὸ τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς Θεότητος· σήμερα **ἐσορτάζει ὁ Παράκλητος** Βασιλεὺς καὶ Κύριος.

Εἶνε μεγάλη ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Ποιὰ γλῶσσα μπορεῖ νὰ ἀρθρώσῃ λόγον ἄξιον τῆς ἐσορτῆς; Ὅχι ἐμεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος ἀδυνατοῦν. Σὰς ὑπενθυμίζω ἕνα ἀνέκδοτο γνωστὸ στοὺς περισσοτέρους **ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου.** Ἐπιχειρήσε ὁ ἱερὸς αὐτὸς διδάσκαλος νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, νὰ δώσῃ μίαν ἐξήγησι· ἀλλὰ ματαίως. Κοπίασε πολὺ, τὸν ἔπιασε ἴλιγγος, καὶ ζαλισμένος ὅπως ἦταν βγήκε στὴν ἀκρογιαλιά. Καθὼς περπατοῦσε ἐκεῖ, εἶδε ἕνα παιδάκι, ποὺ εἶχε ἀνοίξει στὴν ἄμμο μίαν λακούβαν· μ' ἕνα κουβαδάκι μετέφερε νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὸ ἔρριχνε στὴ λακούβαν. Τὸ ρωτᾷ ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος· –Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου; Ὁ μικρὸς ἀπαντᾷ· –Βλέπεις, παππούλη, τὴ θάλασσα; Ἐγὼ θὰ τὴν ἀδειάσω μέσα στὴ λακούβαν. Γέλασε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. –Μπᾶ, παιδάκι μου, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον· χωράει ἡ θάλασσα σὲ μίαν λακούβαν; Καὶ τότε ὁ μικρὸς, ποὺ δὲν ἦταν ἀνθρωπος ἀλλὰ ἦταν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, τοῦ λέει· –Ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, πολὺ περισσότερο ἀδύνατον εἶνε ἐσὺ στὴ μικρὴ σου διάνοια νὰ μεταφέρῃς τὸν ὠκεανὸ ποὺ λέγεται ἁγία Τριάς.

Ἄν μπορῆτε, ἀγαπητοί μου, σ' ἕνα μικρὸ ποτήρι νὰ χωρέσετε τὸν Ἀλιάκμονα, ἄλλο τόσο μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἡ **μικρὴ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου**, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς εἶνε μίαν ἰδιοφυΐαν, τὸ μυστήριον τῆς Θεότητος.

Μέγα τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος! Ἀλλὰ εἶνε αὐτὸ τὸ μόνο μυστήριον; Ἀναρίθμητα - ἄ-

πειρα εἶνε τὰ μυστήρια· ὀλόκληρη ἡ φύσι γύρω μας κλείνει μέσα τῆς μυστήρια. Στὴν ἐποχὴ μας μάλιστα ἀνακαλύφθηκε ἄλλο ἕνα τρομακτικὸ μυστήριον, ἡ **πυρηνικὴ ἐνέργεια**. Ποιὸς φανταζόταν ὅτι σ' ἕνα πετραδάκι θὰ κρύβεται τέτοια δύναμις; Καὶ τὸ ἄλλο θαυμαστό· ὅταν διασπᾶται τὸ ἄτομο, βγαίνουν τρεῖς φλόγες! Δὲν εἶνε αὐτὸ μία μικρὴ εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδος;

Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ θεολογήσουμε ἀνερχόμενοι σὲ ὕψη, ἄς κατέλθουμε σὲ ἐπίπεδα προσιτὰ καὶ ἄς μιλήσουμε πρακτικά. Ἄς θυμηθοῦμε, ἀγαπητοί μου, μερικὲς ἀλήθειες.

Πῶς ἐμφανίσθηκε στὸν κόσμον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον; Ὡς «**βιαία πνοή**» ἀνέμου (Πράξ. 2,2) μὲ ἐπικέντρο τὸ ὑπερῶον τῆς Ἱερουσαλήμ.

Γιατί ὡς ἄνεμος σφοδρὸς; Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος ξερριζώνει καὶ δέντρα μὲ ρίζες βαθειές. Τί θέλω νὰ πῶ· ὅτι ὑπῆρχε στὸν ἀρχαῖον κόσμον ἕνα δέντρο πελώριον, ποὺ ἡ θανατηφόρα σκιά του ἐκάλυπτε Ἀνατολὴν καὶ Δύσην, μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξερριζώσῃ. Ποιὸ ἦταν τὸ δέντρο; Ἡ **εἰδωλολατρία**. Κάποτε λοιπὸν τὸ δέντρο αὐτὸ ξερριζώθηκε. Ποιὸς τὸ ξερρίζωσε; οἱ φιλόσοφοι; Ὅχι. Τὸ ξερρίζωσε τὸ κήρυγμα τῶν ψαράδων τῆς Γαλιλαίας, ἡ βιαία πνοὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἔτσι καταλύθηκε ἡ εἰδωλολατρία.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ δέντρο ὑπάρχει κ' ἕνα ἄλλο, ποὺ εἶνε πολὺ ...σύγχρονον καὶ πολὺ ...δικό μας. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε δέντρο ἰδεολογικόν, ἀόρατον μὲν ἀλλὰ αἰσθητό· ὑπάρχει μέσα στὴν καρδιὰ ὄλων μας. Πῶς λέγεται; Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας τὸ ἔλεγαν «**φύσιν πονηράν**». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ λέει «**παλαιὸν ἄνθρωπον**» (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9). Τὸ δέντρο αὐτὸ εἶνε οἱ κακίαι καὶ τὰ πάθη μας. Εἶνε, νομίζετε, εὐκόλον νὰ ξερριζωθῇ; Καθόλου.

Πρὸ ἡμερῶν στὰ γραφεῖα τῆς μητροπόλεως ἤρθε ἕνας νέος καλός, ζηλωτής. –Θέλω, λέει, νὰ γίνω ἱερεὺς. –Ναί, τοῦ λέω, ἀλλὰ βλέπω τὰ

δάχτυλά σου κίτρινα. –Ναί, καπνίζω. Είμαι από καπνοχώρι κ' ἐκεῖ πού δουλεύαμε στὰ καπνὰ ἔμαθα τὸ κάπνισμα. –Γιὰ νὰ γίνης ὅμως ἱερεὺς, τοῦ λέω, πρέπει νὰ κόψης τὸ κάπνισμα. –“**Α**, λέει, **δὲν τὸ κόβω**· δὲν θὰ γίνω ἱερεὺς...

Βλέπετε τί δύσκολο εἶνε; Προσπαθήστε νὰ κόψετε ἕνα ἐλάττωμά σας, ἀκόμη κ' ἕνα μικρό, καὶ θὰ δῆτε ποιά δυσκολία συναντᾶτε. Εὐκολώτερο εἶνε νὰ ξερριζώσης ἕνα πλατάνι παρὰ ἕνα ἐλάττωμα. Μόνο τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο μπορεῖ. Αὐτὸ δὲν εἶνε μῦθος, εἶνε γεγονός. Ἄνοιξτε **τοὺς βίους τῶν ἁγίων**, καὶ θὰ δῆτε πλήθος παραδείγματα ἀνθρώπων πού μετεβλήθησαν.

Ἄλλὰ ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε μόνο ἄρνησις, εἶνε καὶ θέσις· δὲν εἶνε μόνο «*ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ*», εἶνε «*καὶ ποιήσον ἀγαθόν*» (Ψαλμ. 33,15). Τί σημαίνει αὐτό; Βλέπετε **τί κάνει ὁ γεωργός**. Ἔχει χωράφι χέρσο, γεμᾶτο ἀγκάθια καὶ φίδια; Βάζει **φωτιά** καὶ τὰ καίει, καὶ κατόπιν τὸ καλλιεργεῖ. Κ' ἐσὺ κόψε ἕνα ἐλάττωμα καὶ στὴ θέσι του βάλει τὴν ἀντίστοιχη ἀρετή. Τί ἄλλο κάνει ὁ γεωργός; Ἔχει ἕνα δέντρο ἄγριο· δὲν τὸ κόβει, ἀλλὰ τὸ μεταβάλλει σὲ καρποφόρο – πῶς; Μὲ ἕνα **ἐμβόλιο**. Ἐνσωματώνει στὸν κορμό του μιὰ μικρὴ φλούδα, καὶ βλέπεις τὴν ἄγρια ἐλιά νὰ γίνεται ἡμερη, τὴν ἄγρια ἀχλαδιὰ νὰ γίνεται ἡμερη. Τί θαυμαστό! Μποροῦμε νὰ ποῦμε «*Αὐτὴ ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου*» (Ψαλμ. 76,11).

Τί θέλω νὰ πῶ· ἄγρια δέντρα εἴμαστε κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, καὶ **θέλουμε ἐμβολιασμό**.

Κάποτε, στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, εἶχα μιὰ σφοδρὴ ἰδεολογικὴ συζήτησι μὲ ἕνα κομμουνιστή. Μοῦ ἔλεγε, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶνε χριστιανισμὸς. Παλεύαμε μιὰ ὥρα μαζί. Στὸ τέλος τοῦ εἶπα· Ὁ κομμουνισμὸς εἶνε **δέντρο ἄγριο**, ἔχει ἐγκλήματα καὶ φόνους· χρειάζεται ἐμβόλιο, καὶ τὸ ἐμβόλιό του εἶνε ὁ Χριστιανισμὸς. Ἐὰν ἐμβολιασθῇ –πρᾶγμα ἀπίθανο– μὲ τὸ ἐμβόλιο τοῦ Χριστοῦ, τότε τὸ ἄκαρπο δέντρο μπορεῖ νὰ γίνῃ καρποφόρο.

Καὶ ὄχι μόνο ἡ θεωρία τοῦ κομμουνισμοῦ ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλη, καὶ κάθε σύστημα (δεξιό, ἀριστερό, κεντρῶο) καὶ κάθε ἄνθρωπος γενικά εἶνε ἕνα ἄγριο δέντρο. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐμβόλιο. **Τὸ δὲ ἐμβόλιό μας εἶνε** ἕνα καὶ μόνο· **Ἰησοῦς Χριστός**. Μόνο δι' αὐτοῦ τὰ ἄγρια γίνονται ἡμερα.

Θέλετε παραδείγματα; **Τί ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος**; Ἄγριο δέντρο· κατεδίωκε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μετά, τὸ ἄγριο αὐτὸ δέντρο ἔγινε ἡμερο, ἔγινε ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων. Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἄθεος, ὅταν πλησιάσῃ τὸ Χριστό, εἶνε δυνατόν νὰ μεταβληθῇ.

Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Δὲν εἶνε πολλὰ

χρόνια πού ἕνας περιηγητῆς πῆγε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ **νησιὰ τῆς Νοτίου Θαλάσσης**. Ἐκεῖ κατοικοῦσαν ἄγριοι πού σκοτώναν ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔτρωγαν ὠμούς, ὅπως τρώγεται τὸ λάχανο καὶ τὸ καρῶτο. Ὑστερα ἀπὸ τρία χρόνια ξαναπῆγε ἐκεῖ, στὴ χώρα τῶν ἀγρίων, καὶ τί νὰ δῆ· εἶχαν ἀλλάξει. Ρώτησε, πῶς ἔγινε ἡ μεταβολή, καὶ τοῦ ἀπήντησαν· Εὐλογημένη ἡμέρα πού στὸ νησί μας ἦρθε ἕνας ἱεραπόστολος, μᾶς κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο, κι ἀπὸ τότε ἀλλάξαμε. Καὶ τὸ βράχο, ὅπου σπάζαμε τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων καὶ τρώγαμε τὰ μυαλά, τὸν λαξεύσαμε καὶ κάναμε ἐκεῖ κολυμβήθρες νὰ βαπτίζωμαστε. Ὡ Χριστέ, ἡ δύναμί σου εἶνε μεγάλη!

* * *

Πιστέψτε με, ἀγαπητοί μου. Σᾶς μιλῶ ἀπὸ τὴν πείρα μου· ἂν τὸ ἔθνος μας σωθῇ, θὰ σωθῇ μόνο διὰ τῆς πίστεως στὸ Χριστό.

Τὸ δέντρο τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ τὸν καρπὸ του. «*Ἐκαστον δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκειται*», εἶπε ὁ Κύριος (Λουκ. 6,43). Καὶ ὁ Χριστιανὸς διακρίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς του. Ποιοὶ εἶνε οἱ καρποί; Ἄνοιξτε τὴν Καινὴ Διαθήκη στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ κεφ. 5, στίχ. 22, κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κηπουρὸς τοῦ Πνεύματος καὶ ἐπιστήμων τῶν ψυχῶν, λέει ὅτι **ἐννέα εἶνε οἱ καρποὶ** τοῦ ἁγίου Πνεύματος· πρῶτος καρπὸς ἡ **ἀγάπη**· ὅπου εἶνε ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ καὶ ἡ **χαρά**· ὅπου εἶνε ἡ χαρά, ἐκεῖ καὶ ἡ **εἰρήνη**· ὅπου εἶνε ἡ εἰρήνη, ἐκεῖ καὶ ἡ **μακροθυμία**· ὅπου εἶνε ἡ μακροθυμία, ἐκεῖ καὶ ἡ **χρηστότης**· ὅπου εἶνε ἡ χρηστότης, ἐκεῖ καὶ ἡ **ἀγαθωσύνη**· ὅπου εἶνε ἡ ἀγαθωσύνη, ἐκεῖ καὶ ἡ **πίστις**· ὅπου εἶνε πίστις, ἐκεῖ καὶ ἡ **πραότης**· ὅπου εἶνε ἡ πραότης, ἐκεῖ καὶ ἡ **ἐγκράτεια**. Ἐννέα καρποὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τοὺς ἔχουμε; Δὲν τοὺς ἔχουμε. Ποῦ εἶνε ἡ χαρά μας; ποῦ ἡ ἀγάπη μας; ποῦ ἡ εἰρήνη μας; ποῦ ἡ πραότης μας; ποῦ ἡ μακροθυμία μας; ποῦ ἡ χρηστότης; ποῦ ἡ ἀγαθωσύνη μας; Ὅλα χέρσα, ὅλα ἄγρια· ἰδιοτελεῖς τὸ ἔδαφος, συμπεροντολόγοι ἄνθρωποι.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Πνεῦμα ἅγιο! **Ἄς ἔρθῃ Πνεῦμα ἅγιο** ὡς βιαία πνοή· ἄς ἔρθῃ μέσα στὴν οἰκογένειά μας, στὴν κοινωνία μας, στὸ στρατό μας, στὰ δικαστήριά μας, στὶς καλύβες μας, στὰ ἐργοστάσιά μας, στὰ νησιὰ καὶ στοὺς αἰθέρες μας. Ἄς ἔρθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἀπὸ Κέρκυρα μέχρι Κύπρο, κι ἀπὸ Ἐβρο μέχρι Κρήτη. Ἄς ἔρθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ τότε ἡ ταλαίπωρη πατρίδα μας θὰ γίνῃ ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος, εἰς αἰῶνα αἰῶνος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**